

VALENTINE'S »— DAY —<

Szingli vagyok, ments ki innen!

Valentin-nap

Mi nők hajlamosak vagyunk túlreagálni dolgokat. Ilyen például a szingli kérdés. Erőnkön felül próbáljuk elhitetni minden ismerősünkkel, mi akartuk így. „Fontos számunkra a függetlenség.” Mondjuk. És még legalább egy tucat mondatot tudnék írni, amiket előre betanulunk, hogy ne tűnjünk lúzernek. Aztán a négy fal között töredelmesen bevalljuk, jó esetben a kutyának, macskának, rossz esetben egy üveg bornak, hogy ez mekkora kamu. Beállunk a tükör elé és bár a könnyektől meg az alkoholtól amúgy sem látunk, de felsoroljuk azt a körülbelül száz hibát, ami miatt senki nem vet ránk szemet.

Vasváry Sári

Na ez az érzés Valentin-napon picit felerősödik. Február 14.-e egyébként a kedvenc ünnepem. Erre a napra megszűnik a fogyókúra, másnap már akciós az „I love you” feliratú csoki, és borból is nagyobb a választék. Ráadásul jogom van sajnálni magam. Ami valljuk be, nagyon jól tud esni.

Ilyenkor munkába menet a buszon összefuthatunk a két lábon járó rőzsacsokrokkal, a plüss macis férfiakkal, az „Én jobban, nem én jobban, dehogyis, én jobban.” párbeszédet folytatók egyik felével, és a gyűrűről jogosan ábrándozó volt osztálytársunkkal.

Ma vasárnap van. Kicsit sajnálom is, hogy nem kell végigjátszanom a szokásos előadást. Senki nem szeret szinglinek látszani Valentin-napon, mert lehangoló. Ezért általában a magam módján én is beállok a sorba. Reggel a Tesco-ban megveszem valamelyik szíves csokit, amit még véletlenül sem az önkiszolgáló kasszájánál fizetek ki, hogy a lehető legtöbb ember láthassa, én bizony párkapcsolatban élek. Tanácsos venni mellé óvszert is, ha biztosra akarunk menni. Aztán a csokit „véletlenül” pont úgy pakolom, hogy kicsit kilógjon a szatyromból. Magyarul látható helyre süllyesztem. Majd, amikor

megfelelően sok ember vesz körül, felhívom anyámat, akivel rendszeresen vitatkozunk arról, melyikünk van jobban leterhelve. Így elég hamar eljutunk az „Én jobban, nem én jobban, dehogyis, én jobban.” fázishoz.

Ma ez elmarad. Van helyette melegítő. Két nagy adag pizza a fagyóban. Nem tanácsos rendelni. Tapasztalából mondom, ha azt várjuk, legalább a pizza futár helyes pasi lesz ezen a napon, akkor szinte biztosan egy pályatárs nő dobja majd be a kaját, és körülbelül egy másodperc alatt átlát a szitán. Olyan részvétellel nyújtja majd át a páros ajánlatot és a szív alakú pizzát, hogy a negyedikről a földszintig süllyedünk szégyenünkben, és mértéktelenül magas borravalót adunk neki, remélve, hogy ezzel egy életre megvásárolhatjuk a hallgatását.

Az alkohol Valentin-napon alap. Mindenkinék. Nekünk, szingliknek segít hamarabb elsírni magunkat a Valentin-nap című film nyitó jelenetén, ami után aztán kilencven percen keresztül elemezzük, miképpen lehetséges, hogy az égvilágon mindenki megtalálja benne a másik felét. A pároknak meg...Hát azt még nem próbáltam.

Szóval ma vasárnap van. Alapból egy magányos nap, de a szerelem ünnepe a magány még nagyobb úr. A legtöbb ember retteg tőle. Köztük én is. Mi van, ha engem nem lehet szeretni? Mi van, ha engem senki sem akar majd élete végéig elviselni? Melyik tulajdonságom megváltoztatásával kéne kezdenem, vagy inkább folytatnom, hogy végre legyen valaki, akinek kellek? Vajon lesz, akinek én jutok eszébe először, amikor valami jó dolog történik velem?

Egyedülállóként, bármennyire is tartjuk nyálasnak, és klisésnek a buszon ölelkező párokat, valójában végtelenül irigyek vagyunk. Mi is erre vágyunk. A párok csapatába szeretnének tartozni. De nem azért, mert az menőbb klub, hanem mert az az egyetlen elérhető. Szeretni és szeretve lenni. Ez alap feltétel. Kell. Mint a víz, vagy a vitaminok.

Én személy szerint tudom, miért vagyok egyedül. Makacs, hisztis, félnék, önbizalom hiányos, irányítás mániás, nagyszájú, szemtelen és nagyon elfoglalt. Így jellemezném magam. Túl a nagy szerelmen, akinek én annyit sem jelentettem, mint egy öt forintos. Túl a férfiakon, akik kerek egy éjszakáig terveztek szeretni. Túl azokon, akik bántottak, és azokon is, akik csak akartak. Túl egy szeretői státusz visszautasításán, majd egy ugyanilyen státusz elfogadásán.

Túl a reményeken, hogy majd egyszer én leszek az első, és túl az összes vígjátéki szituáción, amit csak el lehet képzelni. Sétált már el mellettem a Margit-hídon meztelenül férfi, de olyan is akadt, aki utánam fordult a Váci utcában, hogy megkérdezze, van-e nálam egy húsas.

És miután lassan tényleg minden normális és kevésbé normális emberrel összefűjt a szél, ma a Szerelmünk lapjai huszonkettedik végignézése után, elhatároztam, történjen akármi, jövőre nem ünneplem egyedül a Valentin-napot. Tudom, nagy lesz a verseny, hiszen a világon kevesebb férfi van, mint nő. De belehúzok. Nekem is jár egy esély. A hátam mögött hagyom a reménytelen eseteket, és fejest ugrok a randizás számomra valószínűleg humoros és meredek útvesztőjébe.

Egyelőre nem tervezek online ismerkedni, de a biztonság kedvéért jeligém már van: Szingli vagyok, ments ki innen! Várom a bátor jelentkezőket. Vagyis, inkább eljűk megyek.

